

Na čem můžeme stavět

Musím umět z paměti nějaká pravidla, chci-li být křesťanem?

Abychom mohli při psaní správně používat *i* a *y*, musíme umět nazpaměť vyjmenovaná slova. Je to určitě otrava, když se je musíte učit, ale k jazyku českému tato pravidla patří, a tak se musejí zachovávat. Kdybys pravidla psaní neznal, dělal bys chyby. Někdy by nebylo možné tvému dopisu ani správně porozumět.

Matematika má také svá pravidla. Kdyby ses jimi neřídil, nemohl bys správně počítat a dostal bys pětku.

Každý předmět, kterému se ve škole učíte, má svá pravidla. Někdy se nazývají zákony, věty nebo pravdy. Když se je nenaučíš pořádně, budeš muset mít ve škole neustále strach, že se tě na ně paní učitelka zeptá.

Také křesťanství má své zákony a pravdy, které by měl každý křesťan dobře znát.

Staří Řekové se domnívali, že na hoře Olymp sídlí mnoho bohů a božstev. Proč také křesťané nemají víc bohů?

Můžeme začít s draky. Ne pohádkovými, ale těmi, které jste si na podzim možná sami vyráběli a pouštěli. Když byl dobře vyroben a vyvážen a když váł příhodný vítr, drak krásně létal. Udržel se vysoko, protože byl nadnášen vzduchem.

Vítr je vlastně vzduch v pohybu. Je neviditelný, a protože ho nikdo nikdy neviděl, nemůže ho ani nakreslit. Jedině v pohádkových knížkách pro malé děti.

Podobně je tomu s Pánem Bohem. Toho také nikdo nikdy neviděl, a protože není ani pohádkovou bytostí, nemůže ho žádný malíř namalovat. Přesto se o to kdysi malíři a sochaři pokoušeli. Tak se dokonce stalo, že každý národ nebo město nebo vesnice měl své zpodobení Pána Boha. Někteří lidé si pak mysleli, že Pán Bůh není jeden, ale že bohů je mnoho.

Křesťané považují za správné to, co nám říkal Ježíš Kristus: *Pán Bůh je jeden.*

*Když je Bůh jeden, proč se mluví o Otci, Synu i Duchu svatém?
Neumím si to představit...*

Kdo staví dům, musí pozvat také elektrikáře, aby jako odborník vypočítal rozvod elektrického proudu pro jeho dům. Pro toho, kdo není odborník na elektřinu, jsou výpočty elektrikáře záhadou. Kdo chodí do čtvrté třídy, nemůže umět chemii, kterou se učí osmáci. Čtvrták ani neví, co si má pod slovem chemie představit. Ani osmáci se ovšem nevyznají v chemii, kterou umí studenti z vysoké školy. A opět studenti chemie na vysoké škole se musí dlouho učit, než pochopí, co jejich pan profesor umí i pozpátku.

Dovedete si jistě představit, jak velký je rozdíl ve znalostech chemie mezi žákem čtvrté třídy a profesorem chemie na vysoké škole. A přitom i pro profesora chemie zůstávají některé chemické pochody tajemstvím.

Stejně je tomu v ostatních oborech lidské činnosti i u vás doma: maminka toho ví mockrát víc než ty.

A teď je vám jasné, jak velký rozdíl musí být mezi člověkem a Pánem Bohem! Pán Bůh je totiž větší, než si vůbec dovedeme představit.

Dokonce i některé pravdy, které učil Pán Ježíš, zůstávají pro nás stále tajemstvím. Vůbec je nemůžeme pochopit.

Mezi ně patří i to, že *Pán Bůh je jeden, a přece ve třech osobách. Tyto osoby jsou Otec, Syn a Duch svatý.* Nazýváme je Nejsvětější Trojice.

To je největší tajemství Božího života, o jakém víme.

Jak nám dal Pán Bůh o sobě vědět?

O Vánocích slavíme narozeniny muže, který se stal velmi slavným. Dokonce se od jeho narození začal počítat náš letopočet. Takže sám hned víš, kolik je to let.

Ale už dávno předtím, už před mnoha tisíci lety mluvil Pán Bůh k různým lidem. Mnoha způsoby jim sděloval, jak to udělat, aby na zemi byl pokoj a láska. Někteří z těchto lidí o tom vyprávěli ostatním a své zážitky zapsali.

Lidem se Boží přání zdála náročná a neuskutečnitelná. A tak se Pán Bůh rozhodl vstoupit do našeho světa sám a ukázat, že každý člověk může žít pokojně. Narodil se jako každý jiný člověk mamince Marii. Bylo mu dáno jméno Ježíš.

Snoubenec Panny Marie se jmenoval Josef a miminko Ježíše přijal jako své vlastní dítě. Staral se o něho a měl ho ve své pěstounské péči. Panna Maria i svatý Josef věděli, že jejich dítětko je Boží Syn. *V člověku Ježíšovi se lidem ukázal Pán Bůh sám.*

Tuhle neobyčejnou událost připomínají vánoční svátky.

K Ježíši Kristu připojujeme různá krásná pojmenování. Říká se například, že je Vykupitel. Co to znamená?

Z detektivek víte, že viník obvykle chce svůj zlý čin zatajit. Má obavu, aby se jeho vina neprozradila. Neustále na to myslí. Přestane se stýkat

s ostatními lidmi. Přemýšlí, jak svou vinu zamaskovat. Bojí se trestu. Často dělá další a další špatné věci, aby zakryl stopy po své účasti na zločinu. Jeho vina a strach ho zahánějí do ústraní. (O trestu si můžeš přečíst víc na straně 167.)

Něco podobného se stane, když člověk hřeší. I když nejde o zločin, přece bych svůj hřích nejraději zatajil. Mám strach, že prozrazením přijdu o dobrou pověst. Nemohu se lidem zpříma podívat do očí. Jako by mě hřích, který jsem spáchal, měl ve své moci.

Z této uzavřenosti nás vysvobodil Pán Ježíš. Řekl: „Můžeš se přiznat ke svému hříchu. Jestliže zlého činu lituješ a vyznáš se z něho, Pán Bůh ti ho odpustí.“ Nemusíš se nechat dále svým hříchem svazovat. *Uznáš-li svůj hřích, Pán Bůh tě osvobodí z jeho pout.* Je to podobné, jako by někdo koupil otroka v poutech a dal mu svobodu.

Tomu se říká vykoupení. Přišlo do světa s Ježíšem Kristem.

Slovo vykoupení často slyšíme v kostele. A teď už mu budete aspoň trochu rozumět.

*Lidé jsou velmi různí, chytří i méně chytří, zdatní i méně zdatní.
Proč Pán Bůh nezařídí, aby na tom byli všichni stejně?*

Ve škole se potkáváte s mnoha spolužáky. Některý z nich umí malovat krásné výkresy, jiný umí opravovat kola. Některý umí šplhat na laně, jiný je osvobozen od tělocviku, protože není docela zdrav. Někomu jde učení docela snadno, jinému trvá dlouho, než něco pochopí. Některé děti se narodí bohatým rodičům, někdo má rodiče velmi chudé. Někdo má hodně sourozenců, jiný by si přál nějaké mít, ale zůstává jedináčkem. Některé děti se narodí v nezničené přírodě, jiné nesmí kvůli smogu někdy ani vycházet ven z domu. Některé dítě může běhat, jak se mu

zachce, jiné je odkázáno na vozíček. Některé dítě se narodí v klidné a bohaté zemi, jiné v zemi, kde už léta trvá válka.

Proč jsou takové rozdíly mezi lidmi, nevíme.

Zato víme, že Pán Bůh chce, aby každý člověk žil pokojně. Každému dal nějaké schopnosti, talenty, které ho mohou učinit šťastným. Stejný význam, jako slovo talent, má i slovo hřivna. Všichni mohou v sobě nějakou hřivnu najít.

Přečtěte si v Bibli podobenství o hřivnách, které vyprávěl Ježíš svým učedníkům (Lukášovo evangelium 19). Všimněte si, že Pán Bůh ocenil úplně stejně toho člověka, který dostal hodně schopností, i toho, který dostal hřiven méně. Rozhodující bylo jen to, zda svěřené hřivny využíval, nebo ne.

Proto další ze základních křesťanských pravd je, že *Pán Bůh je nejvyšší spravedlivý*.

Je možné, aby Bůh posuzoval všechny lidi na zeměkouli spravedlivě?

Frantík se učil celé odpoledne básničku do školy. Druhý den byl vyvolán jako první. Nemohl si ale vzpomenout na třetí sloku a dostal trojku.

Jirka se místo učení celé odpoledne díval na televizi. Byl také vyvolán, ale jako patnáctý. Protože slyšel tutéž básničku patnáctkrát, naučil se ji posloucháním ve škole. Dostal jedničku. Bylo to spravedlivé? Jistě to spravedlivé nebylo.

Paní učitelka nevěděla nic o Frantíkově námaze a o Jirkově lenosti. Tak přišel Jirka snadno k jedničce a Frantíkova poctivost nebyla oceněna.

Žádná paní učitelka nemůže známkovat docela spravedlivě. Na rozdíl od paní učitelky, a někdy i od tatínka, maminky, bratra i kamarádů, je Pán Bůh vševědoucí, a proto může být spravedlivý. Patří k základním

křesťanským pravdám, že Pán Bůh je dokonce nejvyšší spravedlivý. Nemusíš mít strach, že by ti Pán Bůh při svém soudu ublížil. Ale také si nikdo nemůže myslet, že to, co udělal špatně, zůstane bez Božího povšimnutí.

Jsme rádi, že *Pán Bůh je nejvyšší spravedlivý.*

Je člověk jenom tělo, nebo je v něm i něco nehmotného?

Pán Bůh je neviditelný, podobně jako jiné skutečnosti, které známe. O některých jste se už učili ve škole nebo se teprve budete učit.

Protože Pán Bůh chtěl, abychom o něm věděli, ukázal se lidem viditelně v člověku Ježíšovi.

Podle toho, jak Ježíš jednal, poznáváme, jak jedná Pán Bůh. Podle toho, co Ježíš zamýšlel, poznáváme, co zamýšlí Pán Bůh. Podle toho, jak Ježíš odpouštěl, poznáváme, jak asi odpouští Pán Bůh. Podle toho, co si Ježíš myslel, poznáváme, co si myslí Pán Bůh. Podle Ježíšovy spravedlnosti poznáváme spravedlnost Boží.

Ježíš nám také vysvětlil, že každý člověk může žít Pánu Bohu blízko. Nejen teď, ale navždycky, věčně.

Ale jak to Ježíš mohl říci, když se naše tělo po smrti rozpadne v hrobě? Jistě tedy musí z člověka něco zůstat, něco z něho musí rozpadnutí těla přežít. Něco z člověka neumírá.

To, co při smrti člověka neumírá, nazýváme lidskou duší. Lidská duše je to, co oživuje naše tělo. Pokud je v člověku duše, je lidské tělo živé. Říkáme, že člověk je tvořen dohromady tělem a duší, že člověk je jednotou duše a těla. *Lidská duše je nesmrtelná.* To je další ze základních křesťanských pravd, o kterých si v této kapitole vyprávíme.

Je Pán Bůh nakloněn člověku, nebo ho hlídá jako policista, zda neudělá něco špatně?

Pán Bůh je ten, nad koho víc už si nemůžeme myslet. Řeknu-li slovo Bůh, označuji tím toho, kdo je úplně nejvyšší, kdo nemá nad sebou už vůbec nikoho. Pán Bůh je ten, kdo všechno ví a všechno může. Já jsem jiný, já nemohu kdykoliv odjet na hory, ačkoliv si to někdy přeji a chci.

Pán Bůh je nekonečně větší než já, nekonečně moudřejší a mocnější.

Mohli bychom si tedy myslet, že se nebude o lidi vůbec zajímat. Že je mu úplně jedno, jak se lidé chovají, co lidé dělají a jak to s nimi nakonec dopadne. Tak to není.

Od Ježíše víme, že Pánu Bohu svět leží na srdci. Že má zájem na tom, abychom šťastně žili – teď, dneska i natrvalo. Ježíš řekl, že Pán Bůh má k lidem příznivý vztah a nechce, aby někdo utrpěl škodu. Tomu příznivému vztahu Pána Boha k lidem říkáme Boží milost.

Vědomí, že Pán Bůh je nám příznivě nakloněn, nás těší. Je to něco podobného, jako tě potěší pochvala od paní učitelky nebo od maminky: uvědomíš si, že tě maminka miluje, a chceš jí udělat opět radost.

Vědomí Boží milosti nás povzbuzuje k větší důvěře k němu. Taky k uctivému jednání s kamarády i s lidmi vůbec. I k uctivému jednání se vším, s čím na tomto světě přicházíme do styku. Tak poznáváme, že Boží milost, tato Boží přízeň, je něco, bez čeho bychom se neobešli. Říkáme, že *Boží milost k pokojnému životu (neboli ke spasení) nutně potřebujeme.*

III.

nikázání

Pamatuj na

Den odpočinku,

*že si má být svatý, nikdo by neměl
dělat práci, kterou dělá
celý týden*

